

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 172/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Matejom Oslackým, Jarabinková 8E, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/35/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje prikázať správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznať mu finančné zadostučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou z 12. júla 2023 domáhal na správnom súde preskúmania rozhodnutia Centra právnej pomoci – Kancelárie Bratislava (ďalej aj „CPP“ alebo „žalovaný“) sp. zn. KaBA-68139/13821/2023-73071/2023 z 23. júna 2023 o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci. Žaloba sťažovateľa bola doplnená 28. júla 2023 advokátom určeným rozhodnutím CPP zo 14. júla 2023, ktorým bol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v napadnutom konaní.

3. Správny súd doručil sťažovateľovi 18. apríla 2024 výzvu na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ v ten istý deň doručil správnenému súdu vyjadrenie, že v konaní je oslobodený od platenia súdnych poplatkov *ex lege*. Dňa 30. mája 2024 doručil správny súd žalovanému žalobu sťažovateľa

a výzvu na vyjadrenie k nej. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným správneému súdu 3. júna 2024. Replika sťažovateľa k vyjadreniu žalovaného bola správneému súdu doručená 17. júna 2024.

4. Správny súd uznesením z 25. júna 2024 zrušil rozhodnutie o poplatkovej povinnosti z dôvodu jeho nesprávnosti.

5. Duplika žalovaného doručená 15. júla 2024 bola sťažovateľovi doručená 24. októbra 2024.

6. Výzvou správneho súdu z 10. januára 2025 bol žalovaný vyzvaný na predloženie listín, ktoré boli následne predložené 20. januára 2025.

7. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 470/2024 z 19. septembra 2024 bola odmietnutá predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom správneho súdu v napadnutom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ opakovane argumentuje, že napadnuté konanie začalo v júli 2023, pričom prvých deväť mesiacov od podania žaloby bol správny súd absolútne nečinný.

9. Podľa sťažovateľa nejde o právne ani fakticky zložitú vec, keďže predmetom právneho posúdenia je otázka, či žalovaný mohol ním vydané rozhodnutie o odmietnutí priznania právnej pomoci založiť na dôvode zjavnej bezúspešnosti sporu z dôvodu krátkej lehoty na poskytnutie právnej pomoci. Sťažovateľ sám svojím správaním nezapríčinil predĺženie napadnutého konania.

10. Nevykonanie jediného úkonu od júla 2023 (podanie žaloby) do apríla 2024 (výzva na zaplatenie súdneho poplatku) je zjavnou nečinnosťou správneho súdu. Postup správneho súdu, ktorý sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku (v nesprávnej výške) aj napriek oslobodeniu od platenia súdneho poplatku (ide o oslobodenie *ex lege*), je prejavom neefektívnosti a nesústreďenej činnosti tohto súdu.

11. Sťažovateľ vedie proti žalovanému na správnom súde niekoľko ďalších vzájomne súvisiacich konaní. V niektorých z nich nie je právne zastúpený, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že CPP rozhodlo buď o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, alebo o odňatí nároku na poskytnutie právnej pomoci. Pre sťažovateľa je podstatné, aby napadnuté konanie bolo skončené, keďže by tým získal právnu istotu svojho postavenia (v otázke nároku na právnu pomoc).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní vedenom správneým súdom.

13. Ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa

nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

14. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľa možno posudzovať spoločne.

15. Pri hodnotení, či došlo k porušeniu predmetných práv, ústavný súd v súlade s judikatúrou ESLP berie do úvahy i) zložitost' veci, ii) správanie účastníka konania a iii) postup súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

16. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie vo veci všeobecnej správnej žaloby o preskúmanie rozhodnutia CPP o predbežnom neposkytnutí právnej pomoci. Svojou povahou ide o vec patriacu do štandardnej súčasti rozhodovacej agendy správnych súdov, pričom nejde o vec, ktorá by spadala do okruhu konaní, pri ktorých sa vyžaduje osobitná rýchlosť konania, ako to je napríklad vo veciach maloletých či v pracovnoprávných sporoch (m. m. III. ÚS 470/2024). Vec sťažovateľa sa nejaví právne či skutkovo zložitá.

17. Z prehľadu vo veci vykonaných úkonov nevyplýva, žeby sťažovateľ svojím správaním prispel k predĺženiu napadnutého konania, keďže na výzvy správneho súdu reagoval v primeraných lehotách.

18. V súvislosti s kritériom postupu samotného súdu ústavný súd konštatuje existenciu jedného dlhšieho obdobia absolútnej nečinnosti správneho súdu v trvaní deviatich mesiacov, a to od podania žaloby (júl 2023) do apríla 2024. Od apríla 2024 až po súčasnosť správny súd vykonáva procesné úkony v akceptovateľných lehotách (body 3 až 6 tohto uznesenia).

19. V reakcii na svoje zistenia ústavný súd akcentuje v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

20. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne numericky vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, keď by

mala byť tá-ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNaU 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNaU 18/98)]. Rozhodovacia prax EŠLP v obdobných veciach vychádza z premisy, podľa ktorej v civilných veciach (a obdobne aj vo veciach správneho súdnictva) dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok EŠLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

21. Vzhľadom na už uvedené preto existencia jedného dlhšieho obdobia absolútnej nečinnosti správneho súdu za súčasného zdôraznenia doterajšej celkovej doby konania, ktorá ku dňu podania ústavnej sťažnosti nepresiahla obdobie 19 mesiacov, neindikuje možnosť vysloviť záver o tom, že v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

22. Sumarizujúc doteraz uvedené a berúc do úvahy skutočnosť, že vo veci podanej správnej žaloby koná správny súd v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti 19 mesiacov, a zohľadňujúc predmet rozhodovania a význam veci pre sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že postup správneho súdu vyznačujúci sa ojedinelým obdobím nečinnosti a neefektívnosti (spôsobenej nesprávnou výzvou na zaplatenie súdneho poplatku) síce neumožňuje prijatie záveru o optimálnom postupe z hľadiska procesnej hospodárnosti, avšak táto neoptimálnosť s prihliadnutím na už uvedené skutočnosti (predovšetkým celkovú dobu konania) nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu s následkom zásahu do práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

23. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom správneho súdu v nej dochádza k zbytočným prietahom, predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu